

יים. לא סוערות, כי אם חמות. יש זה המחמם את הלב, היוצר בינו ובין הקהל. מה הדבר? מוצלחת של ענותנות בולטת. אין הוא משחק את האדם יש, בדרך הטוליטיקאים הערמוני מורגש שהוא עצמו היה מוותר בן, אלא שכבוד התפקיד מחייב

זו בזאת שהוא מתאים בדיוק — נשיא של מדינה קטנה וייצג ל מדי. יתכן ואחר היה קטן גאים בדיוק.

אים בדיוק הוא הרמטכ"ל. אין בגרל אמריקאי, גם לא בריטי. נוסרהבסתחון של אדם החושש את נעלי התפקיד. הוא נראה קצין־שדה המשמש א קטן, שאינו מיועד לטכסים

בזו

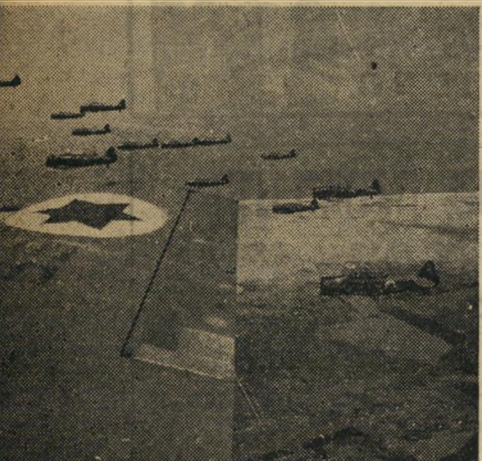
מעים את התקוה. אפשר להבין א 10.30. אי־אפשר לקבוע זאת יבלנו הוראה להסיר את שעוני יעלמה!

על גמלים ואנשים

החידוש הנדול במיצעד היתה יחידת רוכבי־הגמלים של חיל המיעוטים (ימין). עד כה נהגו החיילים הדרוזים להופיע

בכפיות, הפעם החליטו להופיע בכומותות חאסי, כשאר חיילי צה"ל, מימין: הצנחנים, חייליו המחושלים ביותר של צה"ל.

ממרים השמים

תמונה זו שי צולמה על ידי צלם העולם הוה, הינה סתם תמונת מטוי סים. מן הקרקע אפשר להבחין במיבנה המיוחד של המטוסים: ח. א. (חיל אויר).

ל שאנן

צ'ארלס בנדר (שמאל), הקאובוי היהודי מטקסאס, ישב עם יתר החיילים מול במח המיצעד. בהפסקה ניגש לברך את ב' ג' בארצות־הברית לא התפעל מטאנק שרמן אולם כשהוא נהוג בידי חייל עברי זהו מחזה גדול.

לא לפית של שניה מסנורת אנו נוגעים ב שמש. שוב רואים את הקרקע — הפעם מעל לראש. אנחנו ססים במהופך. לא הייתי מא מין שהמצלמה כבודה כל־כך. אני בקושי מצ לייח להרים אותה ולצלם את האדמה שמעל לראשו. האופק שוב מופיע. הלחץ נעלם. "התעלפת?" "דוקא לא. למה? האם זה קורה בדרך כלל?" "כן, אם הסיבוב מהיר וחד. הפעם ריחמתי עליך. זה היה שיא־העדינות."

ליד הבמה, 11.05
חיל־המיעוטים על גמלים. החיה, שהיא שימושית מאוד בתפקידים מסוימים, בעיקר לסיורים ארוכי־הטווח בנגב, נראית מוזרה במסיבות אלה. קשה להבדיל בין הדרוזים, שלא רצו להכוש כפיות וחובשים עתה כומי תות רגילות, לבין היהודים שביחידה. הכלבים, פחות ממושמים מאשר הגמלים, גורמים לצרות. אחד מהם אינו רוצה לזוז, מתעקש לעשות לעיני אלפי צופים דבר הנעי שה בותר נימוס בפרטיות. השוטר מושך אותו בלי רחמים. צחוק בקהל.

בשררת המסע
ליד במת ההצדעה. כאן אנו מפסיקים לנגן. התזמורת הקבועה ליד הבמה צריכה לספק לנו קצב. אבל מישהו סגר את הרמקול. זה הורס את כל העסק. קשה לשמור על אחידות־הצעד. לכל הרוחות, דוקא כאן...

במלואם, 11.10
גובה 3000 רגל. המיבנה מתקרב לרמלה. למטה, על הכביש, עומדים מלבנים קטנטנים: המיצעד. זה חולף במהירות עצומה. מתחתינו עובר מיבנה של מטוסי מוסקיטו. הם נראים כאילו נקשרו אחד לזנב השני. (המשך בעמוד 16)

האספלט מתחמם. מכיוון במת המצעד — כלום.

ליד הבמה, 11.00
למחאות־כפיים מיוחדות זוכים אנשי מש־טרת־הגבול, ירוקי־הכומות. הם נראים כ יחידת־עילית כמו הצנחנים. הקהל מרגיש שאלה האנשים הלוחמים גם כיום, לילה לילה.

האשה הראשונה מתעלפת מיד אחריה שניה. זה מדבק. הרבה נשים מתחילות לח שוש שתתעלפנה. המחשבה מנקרת בראשן. סוגסטיה עצמית.

החום איום. בתוכנית שחולקה עליידי ה חילות הנחמדות כתוב כי סיסמת המיצעד חיסכון וכי לכן אין "כסות־מותרות". רוב האנשים מצאו שימוש לתוכניה — הם שמו אותה על הראש, הכל מזיעים. סמל המכוכי דים היום הוא האף האדום.

הנחמה היחידה: החיילים הצועדים מזיעים בוודאי הרבה יותר.

שטח הריכוז, 11.00 (בערך)
"הקשב!" אני מעביר את התזמורת לדום מאחורינו מסתדרים הצנחנים. בראשם מת מתחים שלושה קצינים מזוקנים. הרב־סרן גותן את הפקודה: "קדימה צעד!"

בחום הלוהט של צהרי יום חמסין התזמורת פותחת בנגינה: "כיתתנו בלילה צועדת."

במלואם, 11.03
קולו של אריה, הטייס, באוניות: "סגור את המכסה. הדק את רצועות־המושב. נעשה קצת אירובטיקה."

"אוקיי."

שאון המנוע גובר. המטוס גולש מעט למטה ופתאום — למעלה! משהו כבד לוחץ אותי למושב. קשה לנשום. האופק נעלם.

10.35
משמר של חיל־האוויר מוסר למשמר של חיל־הרגלים. מע־ז ללמד כי חיל־הרגלים יעמוד באחשבה של צבא־ההגנה, יחזור בכור.

נים עורך, צועדים אל קצה חותכת. הקצין, גבר נאה ר שחרר את יחידתו. הוא דומה של יומן קולנוע אמריקאי. י השיחור הוא עושה מעשה צעוד חיילי מתפללים על ספ כמה פסיות. לוקח בחורה יבר עמה את הכביש ומתישב בנמר.

10.45
ל.

החטיבות והחילות. בניגוד, ל הם תמיד משהו דהוי ומרדים, ו את האינסטינקטים העמוקים בהם משהו אלילי. נדמה לך תם בגילגול קודם, בימי קדם, ת הרומאים, ואולי עוד בימי

ה. המבימים לא לקחו בחש־שמל את האוירה דרושים רמ את החלל ברקיעת שירי־הלכת. גיע מרחוק, קול־ענות־הלושה.

ז
צריאים המטוסים. אנחנו אח־ספק — הרווארד אינו אוטר את מכסה הזוכית שמעלי, צלמה החוצה. הרוח כמעט מדי.

רמלה, 10.50
ה.